

הדימוי של לסקוב

לדימוי חריף ביותר נזקק, השבוע, מנהל רשות הגמלים והרמטכ"ל לשעבר, **הי"ם לסקוב**, כדי להאר את מצבם של נשיא מצרים, **גמאל עבד אל נאצר**, ושלט ירדן, **המלך חוסיין**, שבדמויות שליש מהן קשים, לחסל את תוצאות התוקפנות. אמר לסקוב על מצב זה בראיון שהעניק ליומון זבר: "זה מזכיר לי אותו סטודנט שהלך לבית הדין ונשפט למוות. הוא הלך — ולא תפגע!" אגב, באותו ראיון נתן לסקוב פירוש משלו לנוסחאות המסוגנות, המופיעות מדי פעם בבידועות מדיניות. סיפר לסקוב: "מקורות יודעתי — זה לרוב ראש-הלישכה, חוגים מקורבים — זה אחד הפקידים." ● "הרב המגיד", **רבי מאכא נוסבאך**, שהוא הרב הרפורמי של כוכבי הוליווד, אינו עוסק רק בכוכבים אלא גם במדינאים. לאחרונה גילה הרב את פרטי השתתפותו של לסקוב עם סגן-נשיא ארצות-הברית, **יוז'ף המפרי**. לדבריו, התעניין המפרי בשיחה עימו "אין יתכן שישראל אינה חושבת על פיתרון בעיית הפליטים? האם אני צריך להסביר להם מה לעשות בפרובלמה הומאנית כזאת? אני רוצה לשמוע מכם, היהודים, בבית הלבן, כיצד לפתור בעיות מוסריות ולקבל דוגמה מכם. מה אתם רוצים להיות: אלבניה קטנה?" ● ראש עיריית ירושלים, **דני קולק**, רוכש לעצמו אהדה לא רק בקרב אוכלוסיית ירושלים המזרחית ומדינאי ישראלי, כי אם גם בירדן. העיתון הירדני א-דיפה המופיע ברב-העמוד, הקדיש לתרי קולק כתבה שנכתבה ברוח אוהדת, בה מביא הכותב ציטטות מדבריו של קולק, מפרט פעולותיו לפיתרון הבעיות הכלכליות והחברתיות שנוצרו עם איחוד שני חלקי דעיר. ● **למנהל ברוצלכבקי**, בן הנהג המתגורר במצפה-רמון, יש זעה משלו על

היירות

עפר הארץ

מדוע אין באים תיירים רבים יותר לישראל? יש כאן ים לא פחות כחול מאשר בספרד, שמש לא פחות משופת מאשר באיטליה, אפשר לטייל למידבר, לספס להרים. צריך לשכת לרובע התיירים בתל-אביב, לשהות עם יומיים בהם האביב, וכל השאר לות חללו נפתרות מאליהן.

כך עשה כתב, העולם הזה "בי הגיהנום. להקין ההי"ה שני:

רחוב הירקון, שידע לחיירות, הוא אחד הרחובות המונחנים ביותר בארץ. מיגרשיו חול ריקים. בתים מטים לנפול. מלונות מפוארים המכסים את גוף הים, ולמטה, כשר יורדים לטיילת, אל שפת-הים... מוטב לא לדבר על זה.

התייר הלא-מיליונר מחפש לו מלון קטן שאינו דוגמת מלון דן, הילטון או שרתון. מלון סוג ב', עם מסעדה ושירותים, ואין סיבה שהוא לא יגיע, למשל, למלון ארמון הצופה אל גן יפה, מסעדה חביבה בקומת קרקע, ושלוש קומות של חדרים מעליה.

פקידת-הקבלה מבקש עשרים וחמש לירות להור לאדם בודד. בפרוספקט של אגוד המלונות נאמר שמחיר החדר הוא עשרים לירות וחמישים אגורות. לא נאמר שזל זה נוספים עוד דמי שירות ותחמון.

מיסתורי חדר 24. "המחיר כולל ארוחת-בוקר" מסביר פקידת-הקבלה, "זה חדר טוב. עם שירותים ומיקלחת. אתה משלם מיד? נהוג לשלם מראש." וזה למרות שה תייר בא עם מזודה גדולה.

התייר משלם מראש ועולה לחדרו. זהו חדר בעל מיות של עליית-גג. מיטה, ארון זול, שולחן קטנטן, שטיח מהות. סיח מת-קלף מהתקרה ומחירות.

גיוק גדול מטייל להנאתו על השטיח. כשמתיישבים על המיטה, נאנקים הקפיצים בקוליקולות ונמתחים עד לריצפה.

בחוף יורד ערב הזה. הכל נסגר. התיירים מטיילים באפס מעשה לאורך הטיילת ומפנה קים. בעשר בלילה כולם חוזרים משופעמים למלונותיהם. לישון. רעשי הלילה מתחילים. בחדר 24 מורידים את המים, ולתייר ב' חדר 25 זה נשמע כאילו עושים את זה על ראשו. בחדר 23 פותחים ברו, ובחדר 24 זה נשמע כאילו הוא מטפס לאוונטים. החדרות לא נסגרות לגמרי וחריצים גדולים מעבירים את האור ואת הקולות, שעדיין לא חדרו מבצע לקירות.

עקיצות מיסתוריות. בבוקר קמים לאכול ארוחת-בוקר. הגוף מכוסה עקיצות מיסתוריות הענינים כבדות ועייפות. המסע דה עדיין ריקה, והתייר מתיישב לו ליד החלון ומסתכל על נוף הים. "לא לשבת ליד החלון" מבקש המלצר, "זה מיועד ל-מספר גדול יותר של אנשים."

ארוחת-הבוקר המגיעה, יכולה להסל תיא בון של גודו תיירים למשך שנה. היא מורכת ממצה, גבינה לבנה, יבשה, צהבהבה מיושן, רבע משולש של גבינה צהובה, כר סית קטנטנה של מין, טיפת חמאה, מצות רכות הנתקעות בגרון וקפה קר ודלוח של בית-חמאי.

בחוף מתחיל כבר השיעמו של ספת. ה' כל סגור. אין איפה לשבת. אין מקום שאפי שר לשחות בו משהו. הרחוב מלוכלך. הים אפור. התיירים מטיילים הלון ושוב. אדם זקן, המוכר תמונות-קטש של התנהג המר כוית, הוא האטרקציה היחידה בשטח. כולם קונים. מה עוד אפשר לעשות?

"אנחנו לא באנו להשתעשע", אומר זוג תיירים מבוגרים מארצות-הברית, "באנו ל'ארץ-ישראל'. הם לא מתלוננים על השעמו והתנאים הגרועים. אנחנו שמחים שאנחנו כאן. זה הכל."

אבל הצעירים לא מסתפקים בזה. "צריך באמת להיות ציוני גדול", אומר צלם צר-פתי, ולאחר מכן-מאור-אור את עפר הארץ ה' זאת, כדי בללות כאן את חגיה-הפסה."

הרמטכ"ל של צה"ל, רביאלוף **חיים ברי**. תמוה בעיניו כיצד זוכה ברילב להערכה כל-כך רבה. "הרי הגיבור הזה עדיין כל-כך!" ברוצלכבקי חזקן צריך ודאי לדעת מה שהוא אומר: סוף-סוף הוא אביו של הרמטכ"ל. כשנשאל ברוצלכבקי, שלאחרונה הוציא ספר של לקט אימרות ופתגמים, מה היא הרגשתו לאחר שבנו התמנה לרמטכ"ל, ענה: "אני לא יודע מה לענות. הוא נישאר אותו דבר. בכלל לא השתנה. הוא אותו בן נהדר כמו שהיה תמיד."

הגרמני

של ר' שמחה

ימים אחדים לפני שנערכו טקסי-הזיכרון לרגל 25 שנה למרד גיטו וורשה, נראה דווקא "אחרון הזיכרנים" ר' **שמחה הירצברג**, שהוא מלחם ברהובות תל-אביב תייר וזכר-גרמנית. לשמחה, יוצא גיטו וורשה, הממשיך להפגין לבדו נגד כל קשר עם גרמניה ונגד כל ביקור של גרמני בארץ, היה הסבר להתנהגותו יוצאת-הדופן: התייר וזכר-גרמנית אותו הדורין בסיוור בתל-אביב, היה עיתונאי אוסטרי, שסייע בזמנו להצלת יהודים רבים, אינני נגד כל הגרמנים והאוסטרים, הסביר הולצברג, "הנה, אם יש גוי אוסטרי טוב, אני המארח שלו בתל-אביב." ● חתן פרס ישראל לרפואה, הניר **חיים שיבא**, מנהל בית החולים תל-השומר, העלה השבוע זיכרונות מתקופת השבת השחורה, היא ה-29 ביולי 1946 — כאשר כל צמות-הביטחון של היישוב נעצרה והוגלתה על-ידי הבריטים למחנה-רפיח. שיבא נלקח אז על-ידי הבריטים, כדי לארגן את השרות הרפואי במחנה העצורים. לדבריו, הרופא, פנו אליו אי העצורים, ממפקדי-ההגנה, בדרישות מוותרות ביותר: בין השאר — לספק להם כדורי מרץ. כששאל שיבא לשם מה הם זקוקים לכדורי-מרץ אלה, השיבו לו: "כדי לפרוץ את שער-המחנה השמור על-ידי טנקים."

מוזמני הצגת-הבכורה של המחזה שודשים, שהועלה בשבוע שעבר באהל, היו עדים לתופעה מעציבה. היה זה כאשר השחקנית החותקה **לאה דגנית** עלתה על הבימה, לאחר שנעדרה מהצגות האהל זמן רב. מרגע עלייתה לשחק, נהגה לאה כאחותיה-הלם. תחילה, לא הרגיש קהל בכך, אלא שותפיה להצגה, ובייחוד **זיוה**, היו נאלצים להצילה כשהם לוחשים לה את הרפלקיות. לאחר המערכה הראשונה הת' מוטטה דגנית והתעלפה — ולא הייתה במצולת להמשיך בהצגה. את מקומה מילא הבמאי **אברהם אסיא**, שביקש את סליחת הצופים וקרא מהכתוב את הקטעים שהשחקנית הייתה צריכה לשחק. רק מעטים ידעו את הסיבה להתמוטטות: היא הייתה קדורה בהתמוטטות אחרת — זו של בעלה, הבמאי **מושה הלוי**. לפני ההצגה קיבל הלוי התקפה, נלקח באופן דחוף לאישפוז. הפיזיולוגי **דירי מנוסי** הצטרף אל תוקפיו של שר-העבודה **יגאל לזון**, בשל הצהרותיו האחרונות. מנוסי הגיש לדיעות אחרונות רשימה סאטירית בשם "הפלט-הניק מטפס על המחר, אולם המערכת שיתנה את הכותרת להפלט-הניק מתכנן את המחר, כדי לא לפגוע בשר."

האהבה

של לונה

למרות היותה בחודש החמישי להריונה, עומת הנזמית-שחקנית **לונה עברי**, לקבל על עצמה תפקיד ראשי בסרט שצילומיו יתחילו רק בסוף החודש הבא. יונה תופיע בסרטו של **אברהם אסיא** ("פנשל") **דשא**, סרט-מלל הגדול, תשחק כמובן — אשה בהריון. ● עד כה התפרסם **ג'וקי ארלין**, בעיקר, כפנטומימאי, השבוע, הוא הוכיח כי כוהו רב לו גם בדיבורים. בערב בידור שנערך במיעדן צוותא בתל-אביב, היה גיוק צריך להופיע כאחד המספרים בתוכנית. מאחר שמנחה-הערב חלה ולא בא, קיבל על עצמו גיוקי להנחות את הערב ולראיין את המופיעים. הוא הצליח לאלתר ראיונות משעשעים, עד שבתום-הערב הוצע לו להתחיל לערוך בקיניות ערבי-ראיונות ב' ארץ. בין השאר ראיין גיוקי, בערב זה, את הסטודנטית הדנית לתאולוגיה, **אלזה**, המופיעה גם בקטע-רשיה בעברית ודנית. "רגע, אני לא מבין", שאל אותה גיוקי, "את לומדת להיות כומר או נזירה?" "נזירה?" השיבה אולה, "מה פיתאום?" ● קאריירת המלחין הצעיר **יאיר רוזנבלום**, שכבש

לונה בבקניי אהבה גרמנית

לונה בחגיפה כסף אמריקאי

את עולמו בסערה לאחר מלחמת-ששת הימים בשורות פיומנים שהפכו ללהיטים — הופסקה זמנית, לאחרונה. יאיר נפצע ב' תאונת-דרכים, בדרך לירושלים, אושפו למס' פר שבועות בבית-החולים. בקרוב עומד יאיר לחזור לפעילות מוסיקלית. לאחר שיצא מבית-החולה בו הוא שוהה עכשיו, ● דוגמנית-הצילום הכושית היפה ביותר בעולם, **דניאלה לונה**, מאוהבת סוף-האפרט לסליקאן אלוהי וארוך-רגליים. ● מצאה את האהבה דווקא אצל ניצב-סרטים גרמני, **גאורג ווילינג**. "אני אוהבת אותו על-אף שהוא יותר נמוך ממני" מצהירה לונה, המתנשאת לגובה של 178 סנטימטר, בלי עקבים. ● תיאטרון חוש גולד, **הילל נאמן**, ממייסדי ומנהלי בימת השחקנים, פרש מהתיאטרון הצעיר, על רקע תיכוכים עם חבריו, הקים לעצמו תיאטרון עצמאי הנושא את השם התיאטרון הפתוח. הוא כבר החל, השבוע, בחזרות לקראת הצגת הבכורה של מחזה מבריק-עשה של **ויליאם מלברן**, מחזאי בריטי-ביטניקית צעירה — הנושא את השם איפה, איפה, אתה גיוני? ואשר העלאתו בעוד חודשים בקפה תיאטרון הילטון נשמרת, משיב-מה, בסוד. כמובן, ● אחר-אחד נושרים כוכבי תוכנית המיוסקול הישראלי של **יונתן ברמון**, הממשיך להופיע בארצות-הברית — וחוזרים לארץ. אחרי אילן ואילנית, אשר חזרו רק לפני שבועיים, עומד לחזור כוכב נוסף של התוכנית — **אוישק לוי**. אושק התכוון להישאר מחוץ לגבולות-ישראל עוד כשלוש שנים, אך לפני זמן קצר חזרה לארץ אשתו, **עירית רזילי**, והחלה לחפש עבודה ועבור בעלה עבודה ודירה. ● איש העסקים ומפיק-הסרטים **דוד שית** שק לפני זמן קצר נירשם לגירושין מאשתו, **אלה שרף**, התאושש מהר מאוד. אבל למרות הלך-שכלו מנשואין לנערת-זוהר צעירה, חזר דוד לאותו מחזור: לאחריה ניראה שית, בן ה-40, בחברתה של **לילי לבקוביץ** בת ה-21. גילי יפהפיה בלונדית, היתה בעבר זיילת-קרקע בארצו, וחברתה היא גם רשומה באוניברסיטת תל-אביב ו' מופיעה שם אחת לשמלה חדשה.